

шиятъ Крали Марко. Нали и за него старитѣ дѣдовци разправятъ, че когато прескачалъ родината ни, единиятъ му кракъ билъ при Бѣло море, а другиятъ — на Дунавъ.

Всичко хубаво, ама, като станали тѣй голѣми Адамъ и Ева, и устата имъ порасли. Крушитѣ не имъ стигали. Малко имъ били плодове, които били голѣми колкото купи сѣно. Често взели да надничатъ презъ плета на райската градина, кждето зрѣли чудни дървета. Най-чудно било дървото на годинитѣ, което раждало черни и бѣли плодове. Подъ дърветата ходѣлъ стариятъ пазачъ на рая, дѣдо Лука и когато съзиралъ дветѣ глави на Адамъ и Ева съ гладни очи надъ плета, провиквалъ се:

— Да се махвате, бей. Ще пусна райскитѣ кучета да ви сроватъ.

Адамъ и Ева му се молѣли:

— Много сме гладни, дѣдо Лука, дай ни плодове!

— Не може, дѣдо Господъ ще гълчи.

Днесъ тѣй, утре тѣй, най-подиръ смилилъ се стариятъ пазачъ на рая, дѣдо Лука и, безъ да му мисли много, набралъ имъ отъ дървото на годинитѣ една кошница бѣли плодове. Слѣзли долу Адамъ и Ева и заживѣли най-хубави дни. Всѣки часъ имъ донасялъ нова радостъ. Ева добила две деца: Каинъ и Авелъ. И когато се свършили бѣлитѣ плодове, които имъ далъ дѣдо Лука, една нощъ Адамъ грабналъ празната кошница, издебналъ заспалия старецъ и набралъ пакъ отъ сжщото дърво бѣли и черни плодове. Върналъ се долу и изсипалъ предъ дветѣ си момчета кошницата. Каинъ ялъ отъ чернитѣ, Авелъ — отъ бѣлитѣ.

По свѣта сега ходи единъ старецъ. Яха на бѣло магаре. Два коша отъ лозина оплетени се люшкатъ отъ дветѣ страни на магарето. Въ единия, дето е отъ дѣсно, има бѣли плодове, въ лѣвия — черни. Тоя старецъ е дѣдо Лука. Отъ дѣсно сж бѣлитѣ години, отъ лѣво — чернитѣ. Ходи дѣдо Лука и ги раздава на хората.

Презъ оня день, когато ти си родено, той е идвалъ при тебе и е търкулналъ въ люлката ти двадесетъ бѣли години.

Когато навършишъ двадесетъ години, косата ти ще падне буйна надъ челото, ржцетѣ ти ще заякнатъ. Ти